

Emberbőrben

Arcára halvány pír hintett a nap, s bőre átsejlett a fehér vászon redői közt. Mintha egész testében elsápadt volna a tekintetemtől. Hangtalan szellő libbent be az ablakon, magával repítve az erdő illatát. A reszkető leánytesten végigszaladt a hideg. Valami megrándult a gyomrom tájékán, ahogy a hús levegő megcirógatta karcsú nyakát. Nem bírtam levenni róla a szemem.

Tudtam, hogy bűn, de az enyém volt e bűnös pillanat, igazán az enyém. Akartam, kívántam e percet, oly régóta, hogy vágyam túlcsoordult a gáton, mely visszatartott ennyi éven át.

Születésemről fogva papnak neveltek, s nem ismertem más utat, mint az Úr útját, nem volt más célja a létezésemnek, csupán őt szolgálni. De ezen a napon kifordult sarkából a világ, s míg az Isten, helyükre rendezte a fogaskerekeket, én kaptam tőle egy vétkes pillanatot.

Napkelte előtt indultam útnak, mikor a szeder kék égen, sóhajtva úsztak az éj fellegei, s a csillagok fénye a homályba veszett. Levelet vittem a zárdába, a bíboros levelét, a közelgő húsvéti előkészületekről küldött utasítást a nővéreknek.

Miután megérkeztem, felsiettem a rendfőnöknőkhöz, és átadtam a küldeményt. Ezzel, Isten látja lelkemet, visszaindultam a lovamért, amikor sikoltást hallottam a novíciák hálótermei felől. Odasiettem, s beléptem egy nyitott ajtón. Egy fiatal novícia állt az ablak előtt, a magasba tartva Bibliáját, alig tizenhat esztendősen. Jól emlékeztem rá, azt hiszem többször sütkéreztem szépségében, zárdai látogatásaim során.

Rémülten pillantott felém, majd elkapta tekintetét, s márvánnyá dermedve szuggerált egy pontot a sarokban. Egy patkányt. Az fekete gombszemeit mohón táncoltatta, a lány és köztem, majd hirtelen árnyékként surrant tova, a fal tövének szorítva girhes oldalát, eltűnt egy hasadékbán.

A váratlan fordulattól megkönnyebbülve, a novícia, széles mosolyra röppentette ajkait, s azok közt, mint nyakékre fűzött gyöngyök, bukkantak ki fogai. Én szoborra merevedve kapaszkodtam a kilincs horgas vasába, s tekintetem végigvándorolt a leányon. Nem viselt mást, csupán bokájáig omló vászoningét, szalmaszőke hajzuhataga a vállára hullott.

Az idő útnak indult ólom talpain, de mi mozdulatlanul álltunk, s midőn pillantásom perzselni kezdte hamvas bőrét, a lány riadtan vette észre, hogy hiányos öltözékben, reverendája rejteke nélkül, látom. A derékalj felé kapott, amikor mutatoujjamat remegve emeltem felé, így jelezve, hogy ne tegyen semmit. Ekkor a félelem acélkék fénye csillant meg szemében, s kezében a Bibliával, leeresztette karjait. Nem moccan, de szinte hallottam, amint körmei a bőrkötésbe vájnak. A könyvecske, mintha ropogott volna a gyenge marokban.

Előbbre léptem és betoltam magam mögött az ajtót. Halk kattanására mindketten összeresztünk. Tétova léptekkel közeledtem a lányhoz, kinek szemében selyemként reszketett a könnyek fátyola. Az ágy mellé érve megtorpantam és leereszkedtem a derékaljra. Az könnyeden besüllyedt súlyom alatt, s körülfogott a paplan.

Szagatottan vett lélegzetet, ritkán, sőt alig. Karjait észrevétlenül összébb húzta, és oly erősen kapaszkodott a Szentírásba, hogy belefehéredtek apró ujjai. Lesütötte szemét. A padlóra pillantott, majd ismét rám nézett. Én továbbra is megbabonázva ültem, megfélelve mindenről, s nem keresve

értelmet a pillanatban, nem gondolva pusztá jelenlétem következményeire. Ő minden erejét-, s bátorságát, úgy hiszem- összegyűjtve, tekintetét az enyémbé fúrva, megszólított:

– János testvér!- suttogta, majd ajkába harapott.

E pillanatban, a nevem minden egyes betűjének súlya nehezedett reám és roppant erővel taszított a valóságba. Éreztem, amint a vászon, verejtékben úszó testemhez tapad, hallottam az ablak alatt susogó léptek zaját, és arcomnak ütközött a szoba illata. Elmémen végigzuhogtak az elfojtott gondolatok és gyomromba vágták pengéiket.

Váratlanul, szinte akaratlanul a hideg kövekre omoltam, és térden csúszva közeledtem felé. Ő hangtalanul sikoltott, s a Bibliával, fenyegetően csapott a levegőbe. Lába lé értem, miközben szájával néma szavakat formált. Hevesen reszketett. Utoljára csapott fel szívemben a mohó láng, s átkaroltam didergő térdeit, aztán zokogtam, akár egy újszülött anyja karjai közt. Zokogtam és zokogtam, ő pedig lehunyta szemét, s a szájalom könnyeivel öntözte homlokomat.

– Bocsáss meg gyermekem! Az Istenre kérek, bocsáss meg nekem! Szörnyű bűn volt tudom, szörnyű, könyörgök...- nyűszítettem.

Nem várhattam tőle semmit, a megbocsátás egyedül az Úr ügye, csakis az övé, s ha e leány feljelent a rendfőnöknőszőnyagnál, viselnem kell a méltó büntetést.

–Mind emberek vagyunk... hibázunk, ez legnagyobb gyengeségünk, s legnagyobb erényünk, a megbánás, és hogy helyre hozzuk, amit elrontottunk! – mondta könnyezve, de immár halovány mosoly függött arcán.

–Én nem engedhetem meg magamnak, hogy emberként viselkedjek. – válaszoltam.

–Ne hidd, János testvér! Miféle Isten volna az, aki arra kér, hogy tagadd meg emberi mivoltodat?

A kérdés megdöbbenett, s torkomra forrt a szó. Valóban, miféle? Nem az én Istenem.

–Mint maga a bűn, tiltása is inkább emberi, nem gondolod, testvér? Ez a te életed. A te választásod. Ha ember akarsz maradni, tedd azt! Higgy emberként.

–Hát nem jelented a tettemet?- suttogtam a kérdést, feltekintve könny áztatta arcára.

–Nem, hisz nem tettél semmit. Térj vissza a püspökhöz, és ha bármikor kétségeid támadnak, jöjj el hozzám!- mondta halkán, mikor hangos koppanást hallottam az ajtó felől.

Elrugaskodtam a földtől és a vastos tölgylapba mélyesztettem tekintetemet. Csönd. Csupán a porszemek lebegtek a szobán átívelő napsugár hátán. Visszafordultam és döbbenet fürkésztem a hálóterem minden szögletét, a novícia eltűnt. Akár egy látomás, szertefoszlott, köddé porlott a fényben. A szoba, mintha másik képet öltött volna, a derékalj érintetlen volt, a Biblia porbundában feküdt az asztalon, s a hasadék, amelyen a patkány elszökött... nos, összeforrt.

A szívem zabolátlanul dübörgött a mellkasomban, s a reverenda fojtón kulcsolódott nyakam köré. A torkomba gyűrődő száraz érzés elviselhetlenné vált, örült módjára taszítottam ki az ajtót, s nagyot kortyoltam a hűvös levegőből. Odakint az apácák, repdeső varjak módjára cikáztak mindenütt.

–Mi történt? Nővér! Mi történik itt? – kérdeztem a mellettem elsuhanó Mária nővért.

–Anna nővért holtan találták a hálótermében! Nem hallotta azt a szörnyű sikolyt, János testvér? – káromta.

–Sikolyt? – hebegtem döbbenet, én azt hittem...

–Gizella nővér talált rá szegényre, s hirtelen felsikoltott, azt mondják szörnyű látvány. Anna nővért a tüdőbaj vitte el, az a sok vér...- mondta, majd elsietett, és beleveszett a sürgő tömegbe.

Még egyszer visszatekinttem a lakatlan szobába, majd elindultam az istálló felé. Délutánra értem vissza a püspöki palotába, a rendfőnöknőszőny válaszlevelével. Még mindig a történetek hatása

alatt álltam, és elhatároztam magam, hogy mindent elmondok a püspök úrnak, ha megbüntet is, tudnia kell a csodálatos jelenésről- gondoltam.

Szinte repültem a folyosók kövén, s hátamra lúdbőrt húzott az izgalom. Lendületesen nyújtottam kezem a kilincs aranyozott markába, s benyitottam a püspökhöz. Ekkor megdöbbenő látvány tárult a szemem elé: a püspök lila bársonyba burkolózva feküdt a derékalján, s testére bizarr pózban, egy meztelen nő csavarodott, arcát színesre mázolta, és loboncos parókája kissé félrecsúszott a homlokán.

A püspök arca oly fehérre vált, akár a kripta márványkoporsói, majd a méreg tüze vonta bíborba, s vonásai sötét barázdákat vetettek. Azt vártam, hogy letaszítja magáról a nőt, de nem így tett. Ő maga nem mozdult, csak a fölötte vonagló fordította felém kéjes vigyorát. Hangosan nyeltem a levegőt, s azon kaptam magam, hogy úgy viselkedem, mintha engem kaptak volna rajta.

– Püspök uram... én... a levél...

– Az asztalomra!- recsegte, olyan erélyesen, mintha valóban én volnék bűnös, mert késtem a küldeményyel.

Remegő tagokkal, tekintetemet az ablaknál terpeszkedő asztalra szegezve, összepréselt ajakkal lépkedtem előre, s a papír zizegve feküdt a faragott fára. Leszegett fejjel indultam kifelé, de mielőtt átléptem volna a küszöböt, megpillantottam az ajtóban álló két őrt. Könyörgőn fordultam a püspök felé, aki csupán lebiggyesztett ajakkal, undorodva biccentett, s erre a két öleb belém kapaszkodott és elvonszolt a csarnok felé. A folyosók üresen, némán nyitottak utat a halálba. Jól értettem a helyzetet, a püspök nem kockáztathatta, hogy bárki is emberként lássa, hisz nem engedhette meg magának, csupán titkon, rejtve a világ szeme elől. Mert ő elfelejtette, hogy az egyetlen ítélkező hatalom elől nincs az a zug, nincs az a gyilkosság, amely elrejtene.

Megkötöztek és a város szélére hurcoltak, betömött szájjal, egy lóhoz kötözve. Amikor a szirtre értünk, eloldoztak, itt már nem láthatott és nem hallhatott „senki”. Néma intéssel jelezték, hogy ugranom kell. Közelebb léptem a hegy pereméhez, talpam alatt csikorogtak a kövek. Végláthatatlan szakadék ásított a mélyben. Vonásaim görcsösen megvonaglottak, s halántékomat verejtek csíkozta. Felnéztem az égre, az alkony már vért lehelt a tájra. Hát ez az utolsó pillanatom. Nem bántam. Istenért éltem, de ember maradtam, Ő éppen ezt a sorsot szánta nekem, s mielőtt megláttam „a többi ember vakságát a püspök szemében”, Ő ellátogatott hozzám, hogy békében fogadjam el a végzetemet. Lehunytam a szemem és elröppent talpam alól a talaj.

Szelestey Bianka